

KS MOSTE, KS SELO

Pobuda za združitev v eno krajevno skupnost

Skupščina KS Selo je prva, ki je oblikovala pobudo za ponovno združitev KS Moste in KS Selo v eno krajevno skupnost. Osnovo je dobila predvsem v analizi dela organov v obeh KS in izkušenju pri urejanju zadev, ki formalno sodijo v posamezno KS, čeprav so skupne občanom v obeh KS. Ustanovljena je bila delovna skupina za preizkus razlogov, ki so bili temelj za razdruženje nekoč že skupnih KS in preizkus razlogov, ki sedaj nakazujejo potrebo, da se ponovno združimo.

Skupina je ugotovila, da organizacijskim spremembam (nekdanji razdružitvi) niso sledile vsebinske, metodološke spremembe planiranja, kljub novemu zakonu o sistemu planiranja ob ustavnih funkcijah KS, ki ostajajo v amandmajih brez bistvenih sprememb. Delovna skupina je zato sodila, da morajo za organiziranost in uveljavljanje odločanja in za osebno izjavljanje občanov o tem, kako obsežni in v kako organizirani KS

želijo uveljaviti svoje pravice in dolžnosti, veljati osnovne ustavne kategorije, kjer je število občanov sekundarnega pomena. Pomembnejše je preoblikovanje, prestrukturiranje KS kot osnovnih celic komunalnega sistema, za kar pa ne potrebujemo v zaokroženi celoti, ki jo pomenita obe KS skupaj, dveh skupščin KS, dveh svetov KS, oziroma podvojenih organov v celotnem samoupravnem sistemu.

V analizi posameznih področij je bilo ugotovljeno, da v zadnjem mandatsnem obdobju potekajo združene obravnave, akcije in skupno uresničevanje programov dela na področju osnovne vzgoje in izobraževanja, kulture in telesne kulture, osnovnega zdravstvenega in socialnega varstva, planiranja programov dela KS, SLO, DS in NZ, kadrovanja organov KS, financiranja KS, stikov z drugimi ter na drugih področjih. Vsako posamezno pa izkazuje možnost in potrebo, nekatera celotno, da se združimo v skupnem ustvarjanju in uresničevanju pogojev dela in življenja v KS Moste in KS Selo kot ena krajevna skupnost. Podrobneje obrazložene ugotovitve in analize je delovna skupina pripravila kot gradivo za

javno razpravo in ga posredovala vsem DPO, samoupravnim organom, družbenim organizacijam, hišnim svetom, društvom, delovnim organizacijam in drugim v obeh KS, da ga proučijo in konstruktivno sodelujejo pri tako pomembni zadevi. Javna razprava bo trajala predvidoma do 19. 12. 1989, po potrebi tudi dlje. Vsekakor pa se bodo imeli prebivalci obeh KS možnost o tem izreči na referendumu februarja 1990. leta.

Vse ljudi, ki niso vključeni v aktivnosti na terenu, ki niso povezani v hišnih svetih, vabimo, da sporočijo tajništvo, ki je obema KS skupno (441-436), svoj naslov, kam jim gradivo lahko posredujejo.

Skupna delovna skupina KS Moste in KS Selo

SOSED LOJZE

Delo zmaguje tudi nad boleznijo

Lojzeta Prvinška poznajo mnogi Kodeljevcani. Saj je že od leta 1949 živel na Hradeckega cesti, po dograditvi bloka v Klunovi ulici leta 1961 pa se je naselil vanj. Zadnja leta se je sicer moral zaradi bolezni umakniti iz družbenega življenja, posvetil pa se je intenzivneje ladijskemu maketarstvu. Kaj ne, saj ga je vzbujal kot dolgoletni sekretar ljubljanskega mestnega odbora – kasneje mestne – in nato republiške organizacije za tehnično kulturo.

Daljnega leta 1949 je tudi organiziral prvo razstavo plovil in vsega, kar sodi zraven. In začelo se je. Prirojene spretnosti roke in enkratno potrpljenje za oblikovanje majhnih stvari oziroma detajlov sta začela graditi načrte. Poblajljali se je vanje in ob njih v stroko. Vrstili so se tečaji, prihajali so sodelavci – prav taki

Sedaj končujem karavelo Pinto iz Kolumbove eskadre, in sicer večjo varianto. Santo Mario sem že naredil, Nino bom pa še, da bom 500-letnico Kolumbove plovbe dočakal z malo (to že imam napravljeno) in veliko floto – torej z maketami šestih karavel. To mi je življenje. No, poleg vnučka Roka in mojih najbližjih se-

Na sliki: Lojze Prvinšek v dnevni sobi med svojimi maketami. V vitrini nad knjigami sta maketi znane angleške uporniške ladje Bounty (v ospredju) in Dubrovniške nave, na mizi pa nastaja maketa šolske ladje JRM Jadran. Ta ladje plove še danes.

zanesenjaki za tehniko kot on. Mladim so se pridruževali tudi starši, zgledi so vlekli, porajali so se vse drznejši načrti.

Že bolan je leta 1984 dobil načrt za maketo karavelo Dubrovniška nava.

To je bila trgovska ladja iz zlatih dubrovniških časov; seveda pa brez topov in ni šlo. Nava je obvladovala vse Sredozemlje in podobno njej je bila zgrajena tudi Kolumbova Santa Maria. V treh mesecih je bila maketa Dubrovniške nave končana, a bolezen je tako hitro napredovala, da so vsi drugi načrti skoraj za leto dni zamrli.

Potem pa je kar sam nadaljeval: »Material sem dobival iz Pulje, pa iz Italije in Avstrije, načrte celo iz Anglije. Gre za makete več velikosti – od nekaj decimetrov do ok. enega metra. Sam ne ljubim večjih, raje imam one manjše makete. Dosele sem jih napravil dvajset, tule v sobi jih je sedem. Živim z njimi kot drugi npr. z umetniškimi slikami. A pomenijo mi najbrž še več. Da, nesluteno, krat več! Domala odvrčajo me od misli na teže bolezni.

AM

Njegove temne žareče oči so se zazrle v brezdalje. Morda so videle uporne mornarje na oboroženi angleški trgovski ladji Bounty, kajti pogled mu je zdrnil na njegovo maketo v vitrini. Da, rad ima uporne, pokončne ljudi. Končno: tudi sam se vključuje mednje, ko se vztrajno upira bolezni. Z dvignjeno glavo hodi ob zneni roki dvakrat tedensko k specialistu. Potem pa sede k svojim maketam in živi. Da, živi!

vsej občini oglasile sirene in oznanile požar. Neprijetno, ob tej uri, ko človek utrujen od dne sde k televizorju, da zve, kaj vse se je ta dan dogajalo pri nas in po svetu. Toda, zavijanje sirene v temi me privlači, da skočim do gasilskega doma v Zg. Kašlju, kjer se že zbirajo gasilni prostovoljci, moji prijatelji, sosedji in znanci. Stečem po fotoaparatu in že sem med njimi v kombiju, ki pred cisterno drvi na Češnico, kjer naj bi bil namišljeni nočni požar. Nekaj vozil je bilo hitrejših od nas, gasilci so že gasili, tudi naši so se hitro pripravili.

Za zaključek vaje je bil zbor vseh udeležencev ekip prostovoljnih gasilskih društev in tudi gasilske brigade Ljubljana. Kot je bilo ugotovljeno, je bila to še ena letošnja vaja občinskih gasilskih društev. Udeležba in pripravljenost pa sta bili ocenjeni za uspešni.

Besedilo in fotografija PETER VIŠNJEVAR

CA TV v KS Moste in KS Selo: da ali ne

Zbiranje prijav za kabelsko televizijo (CA TV) je potekalo v KS Moste in KS Selo od pomladi 1989. Večkrat objavljena vsa gospodinjstva se niso odzvala v željenem številu. Na področju obeh KS smo zbrali okrog 750 prijav (morali pa bi jih med 1200 do 1300), čeprav so aktivisti potrjevalno hodili od vrat do vrat in prepričevali ljudi.

Ugotovili so, da večino pestijo finančne težave (nizke pokojnine, nizki OD), da druge odvrta od prijave neznanje tujih jezikov, tretji bi se prijavili, a raje čakajo, da se sistem CA TV vzpostavi, da se bodo vanj ilegalno vključili in nič plačali, četrte motijo ti tretji, zakaj bi plačali za sosedje in tako naprej. Med krajanji, ki so se vseno prijavili, je zelo veliko takih, ki svojo prijavo pogojujejo, da velja samo, če stroški ne bodo višji od 200 do 250 DEM (seveda preračunano v dinarje).

Na zadnjem razširjenem sestanku za CA TV v KS (6. 11. 89) je tajništvo, ki je skupno obema KS, sporočilo, da tako dolgo trajajoča akcija predstavlja za KS že hudo finančno obremenitev. Izdelava raznih načrtov, preslikava, posredovanje obvestil vsekakor ne predstavlja majhnih materialnih stroškov. Sedaj jih je tajništvo pokrivalo tako, da je svojo redno dejavnost skrhilo na minimum, vendar to tako ne more iti več naprej. Če bomo in kadar bomo pobirali denar za CA TV, bomo te že nastale stroške morali vrniti KS za njeno redno dejavnost. Po predstavitvi tega sporočila je bilo vsem aktivistom na sestanku jasno, da se je treba glede nadaljnje usode CA TV takoj dokončno odločiti. Oblikovale so se tri variante, in sicer:

● da z akcijo CA TV takoj prenehamo (saj je bilo zbranih premalo prijav) in si rečemo, hvala za sodelovanje,

lepo je, da smo se spoznali;

● da gredo aktivisti ponovno od vrat do vrat in zberejo še 500 do 600 dodatnih prijav;

● da akcijo CA TV zožimo samo na tiste predele v KS, kjer je bil odziv ustrezen, ostale predele pa enostavno izločimo.

Po uri in pol obravnave je obveljala tretja varianta, pod pogojem, da se za ta predel (rekli smo jim kar »otoki«) izdela posebna ponudba, ki bo sprejeta edino, če cena ne bo presegla že predvidenih okvirov. Predstavniki »otokov« bodo povabljeni na poseben sestanek, ko bo ta ponudba izdelana, da si jo ogledajo in proučijo ter odločijo, ali se za njihovo okolje še giblje v mejah sprejemljive cene ali ne. Vsi ostali predeli, kjer je bilo zbranih malo prijav, bodo pač morali počakati na boljše čase. Kako ste se prijavljali po posameznih ulicah, blokih, stolpnih

cah, pa je razvidno v glasilih krajevnih skupnosti Moščan in Seljan, ki smo jih razdelili v vsa gospodinjstva naših KS. Tam boste ugotovili, ali spadate v izločeno področje ali ne.

Kabelske televizije torej za celotno področje obeh KS ne bo. Obstaja pa možnost, vsi si želimo, da bi bila sprejemljiva, da bodo CA TV vseeno gledali na posameznih področjih.

Večina tistih, ki smo že vedeli, da spadamo med izločena področja, smo se po sestanku še malo zadržali v razgovoru, saj nam je bilo vsem žal, da se naši sosedje niso prijavili za CA TV in s tem tudi nam, ki si na ta način želimo odpreti okno v svet, to za daljši čas onemogočili. Na tem neformalnem razgovoru smo ugotovili, da bi verjetno bil rezultat te akcije boljši, če bi bili obe KS Moste in KS Selo združeni v eno.

Tekst: MG

Nove cestne pridobitve v KS Zadvor

Kako zelo so pomembne dobre cestne povezave, vemo najbrž prav vsi, saj le te pomenijo za kraj tako rekoč okno v svet. V KS Zadvor so si letos zastavili precej zahteven komunalni načrt in prvi rezultati so že vidni. V delu sta namreč dve oz. tri ceste.

Nov asfalt bodo pridobili krajanji na odseku Litjske ceste, ki vodi na Pečarja in vaščani Češnjice, težko pa ga pričakujejo v vasi Šentpavel.

V začetku oktobra je Cestno podjetje začelo delati na Litjski cesti, ki jo nameravajo asfaltirati v dolžini 800 m. To regionalno cesto v celoti financira RS za ceste. Pa vendar brez sodelovanja krajanov ne bi šlo, tako da je gradbeni odbor pri večjih težavah priskočil na pomoč. Seveda so krajanji nad novo cesto navdušeni. Sedaj se jim ni več treba bati prahu, ki ga je puščal makadam. Zunaj bodo lahko sušili perilo in lahko bodo odprli okno. Lahko

si namreč predstavljate, kakšno je bilo perilo, če se je sušilo le v bližini ceste; in kako so gospodinjte hitele zapirati okna, ko je mimo pripeljal kakršnokoli vozilo. Nova cesta pa ni odstranila le neprijetnega prahu, ampak je v kraj prinesla tudi novo podobo in lepši videz. Krajanji si želijo, da bi ta videz še polepšali z občestno razsvetljavo in odtočnimi kanali.

Lokalno cesto v Češnjici pa je 85 % financirala Komunalna skupnost,

15 % denarja pa so prispevali krajanji Češnjice sami. Asfaltiranih je že več kot 300 m, nameravajo pa jo urediti do prve hiše v vasi. Kot vedno se je tudi tukaj zapletlo pri zbiranju denarja. Ljudje smo pač različni in nekdo da denar za cesto rad, drugi pa malo manj rad iz rok. Tako kot povsod, je bilo tudi tukaj nekaj težav s privoljenji za graditev ceste.

Pa naj to ne izzveni kot kritika, ampak kot prošnja k razumu. Saj konec koncev bomo s cesto pridobili mi vsi. Z dobro povezanostjo bo tudi razvoju kraja hitrejši, vsi pa vemo, da je dobra cesta še kako pomembna. Tako vsak delavnik, ko se nam mudi v službo, ali pa v nujnih primerih, ob prevozu bolnika... In pogledite, zakaj bi po nepotrebnem povzročali težave,

saj živimo kot ljudje drug ob drugem in drug z drugim!

To potrdi tudi zbranih 20 starih milijard torej za 5 % presežena obveznost občanov. Sredstva so občani pridobili tudi z uspešno akcijo »Praznik češenj in jagod«, kjer so obiskovalce popeljali v vas kar s kolesjem in jim postregli s češnjami in jagodami.

Vsekakor pohvale vredna akcija vaščanov, ki pa sadove svojega dela že uživajo v obliki nove ceste. Ker pa cesta še ni zgrajena dokončno, krajanji denar za dograditev še vedno zbirajo!

No, edini, ki na svojo cesto še čakajo, so krajanji Šentpavla. Upamo pa, da se bodo tudi njihovi načrti uresničili vsaj tako, kot pri odseku Litjske ceste in v Češnjicah in hkrati tudi naprosamo odgovorne organe, da bi tudi Šentpavel dobil svojo cesto.

Pa srečno in še veliko delovne vneme!

T. BRICELJ

PISMA BRALCEV

Spoštovano uredništvo!

Našo skupnost redno prebiram. V njej sem našel veliko zanimivih prispevkov o KS Kodeljevo. Njiker pa doslej še nisem zasledil članka o trgovskem in prometnem središču te skupnosti, o ulici Jana Husa ali bolje o delu te ulice, od hišne številke 1 do 16. Tu namreč tudi sam stanujem že več kot 20 let. Na žalost me zadnjih nekaj let pogled skozi okno ali s balkona vedno spravi v slabo voljo. Zakaj? Ulica je namreč zaradi trgovin in avtošole ter seveda bifeja tako natlačena z avtomobili, da nastajajo večkrat tudi manjši zastoji. Avtomobili so parkirani na obeh straneh. Poleg tega pa se po tej ulici peljejo tudi tisti, ki nimajo v njej nobenega opravka. Vse to povzroča velik hrup, smrad izpušnih plinov pa se dviga celo do 4. nadstropja v bloku. To se dogaja od ponedeljka do sobote, vsak dan od 7. do 21. ure.

Stanovanci bloka Jana Husa 1-3 pa imajo še en problem. Dvorišče tega bloka naj bi bilo namenjeno samo njim. Pa to še malo ni res. Tu poleg stanovalcev in njihovih obiskovalcev parkirajo večkrat tudi drugi »nepovabljeni« vozniki in to kljub znaku ob uvozu v dvorišče. Največji hrup in zmedo pa povzročajo dostavni tovornjaki, ki vsak dopoldan množično prihajajo in odhajajo. Poleg izpušnih plinov dvigajo velikanski prah, saj dvorišče ni asfaltirano. Stanje je torej porazno. Rešitve ni nobene, plačujemo pač davek modernosti. Toda, ali se ne bi dalo vse skupaj malo omiliti ali izboljšati? Morda bi kazalo ta del ulice spreminiti v enosmerni. Vsekakor pa bi bil že skrajni čas, da bi asfaltirali dvorišče za blokom ter omejili parkiranje. Zanimajo me, če je to sploh mogoče. In tako končno pride nedelja, ko je ulica prazna in mirna. Človek se pomisli: končno vsaj malo miru. Toda glej ga, zlomka! Na-

mesto hrupa motorjev se s stolpa bližnje cerkve Male Terezike oglasijo močni zvonovi. Teh zvonov se verjetno ne bi smovali niti katedrali v Kölnu ali Milanu. Res so veličastni, toda po mojem ne sodijo v ta prostor. Prehrupni so in vse prebogostokrat se oglašajo. Z vsem spoštovanjem do vernikov in cerkvenih praznikov se sprašujem, ali ne bi mogli duhovni pastirji malce zmanjšati moč in pogostnost zvonjenja (razbijanja) ob nedeljah? Ljudje bi si namreč radi odpočili po napornem tednu. Tu so tudi majhni otroci in dojenčki.

S tem zaključujem to pisanje. Z njim ne otežujem nikogar. Je pač opis dejanske stanja. Kdo ve? Morda bo kdo od odgovornih celo odgovoril nanj. Seveda, če ga boste objavili.

Naši skupnosti želim veliko uspeha v nadaljnjem delu.

IGOR COTIČ
Jana Husa 1

Spoštovani!

V naš list »Moščanska skupnost« sem namenil nekaj vrstic o stvareh, ki nas obane okrog šole Karel Destovnik-Kajuh v Štepanjskem naselju še posebno motijo.

1. Dan, ki ga ta šola nameni za zbiranje starega papirja, je za nas večkrat mučen. Otroke mentorji spuste po naselju, po blokih, stolpnih, kaj vse počno z dvigali, koliko naredijo s to akcijo škode, se ne da povedati.

2. Zakaj tovariši v šoli ne odredijo razred v en blok, drugi razred v drug, ne pa da prva skupina pridruži, a ta še ne odide, še pridruži druga in tako naprej. Saj radi damo papir, ampak ne za takšno ceno. Tovariši bi morali otroke lepo opozoriti, ampak njim je važno, da imajo mir pred njimi.

Pred časom sem prebral članek tor. Prelesnikove, ki je zelo pokritizirala

okolje te šole. Zelo upravičeno, ker opazimo, da okrog drugih šol rastejo cvetice in je lepo urejeno, tukaj je pa res zelo žalostno in nasmeteno.

Lepo bi vas še prosil, če objavite še tole o stanovalcih v Vlahovičevi, Škrjančevi, Polonce Cuda in še drugi, ki ne neposredno v bližini športnega igrišča Štepanjsko naselje pri isti šoli. Tukaj se zberejo nekajkrat na leto v soboto in nedeljo neki nogometaši, ki od ranega jutra pa do trdne noči navijajo muziko, ki je tako močno ozvočena, da mi vsi iz teh bližnjih blokov in stolpnic ne moremo niti pri zaprtih oknu poslušati niti radia niti televizije. Zato stanovanci lepo prosimo, da jih opozorite, naj le igrayo nogomet, saj nimamo nič proti, a malo bolj obzirni bi lahko bili.

Pa ne zamerite.

VINKO SMOLIČ,
Štepanjsko naselje

Spoštovani!

Naša skupnost je list, ki ga redno prebiramo, vendar v tem listu listu preveč pozabljamo na problem neasfaltiranih cest v občini Lj. Moste-Polje, konkretno na cesto Podlipoglav-Lipoglav KS Lipoglav.

Res da naša KS ni v Ljubljani, vendar se vedno spada pod to občino, toda na nas zelo radi pozabljajo tudi finančno. To je zelo lep kraj, kjer raste vse več privatnih vikendov in hiš, cesta Podlipoglav-Lipoglav pa je edina povezava med Ljubljano in Grosupljem. Cesta pa je še naprej makadamska, slabo vzdrževana in ob prvem dežju nastanejo še udarne jame, tako da po taki cesti ne moreš peljati več kakor 30 km/h, cestno podjetje pa jo tudi po več tednov ne popravi. Tako moraš prekleto paziti, da ne poškoduješ avtomobila. Najhuje pri vsem tem pa je, ker se cesta, če temu sploh še lahko rečemo cesta, tako močno praši, da je vsa okolica zakajena.

Sami krajanji smo pripravili sodelovati pri asfaltiranju te ceste in s tem bi bil eden naših največjih problemov rešen. Zato se obračamo na uredništvo Naše skupnosti, da nam pomagata, da se bo že kaj zga-

O delu gasilk v Ljubljani

Na področju mesta Ljubljane imamo skupno komisijo za žene-gasilke, v kateri je povezanih vseh 5 občinskih zvez.

Komisija za žene se sestaja po potrebi 3- do 4-krat na leto. V komisiji je po ena članica iz vsake OGZ, program dela naredimo že v začetku leta in ga predložimo Mestni gasilski zvezi, v okviru katere ta komisija dela. Tako je bila letos že kar tradicionalna petna medobčinska vaja članic v OGZ Centra. Na teh vajah sodeluje iz vsake OGZ po ena desettina članic in to vedno druga desettina. Vaje so vedno v različnih tovarnah oz. na objektih družbenega pomena. Vaje so bile doslej organizirane za Opekarno na Viču, Rašico v Šiški, Papirnico Vevče v Mostah, Belinko za Bežigrad in otroški dispanzer v Centru.

V letošnjem letu se je tekmovanja udeležilo 45 desettin članic oz. mladink in so nekatere dosegle že prav lepe uspehe. Tekmovanja so podlaga za praktične vaje in po vsaki vaji je tudi analiza naših napak in tako se tudi na napakah (svojih) učimo.

Članice v komisiji načrtujemo srečanja ob 8. marcu, ki so povezana s tovarno in požarno varnostjo, po dogovoru je prikazan film s požarno temo in tako članice vedno pridobijo nekaj poučnega in lahko to prenesejo v svojo prakso.

Tudi v izobraževanju gasilk ne zadržujemo. Udeležujejo se seminarjev, tečajev in tako smo v zadnjem času dobili še dve višji častnici, eno v OGZ Šiška, drugo v OGZ Bežigrad.

Komisija ima oporo v štabu operative Mestne gasilske zveze kot tudi v predsedstvu, posamezne članice komisije pa imajo oporo v svojih OGZ. Delo gasilk v Ljubljani je zaživelo in ga bo treba še dograjevati. Ta naloga pa

nilo in da bi se občinski moške začeli enkrat že zanimati za našo cesto, ki je naš skupen problem.

Tovariški pozdrav!

NATAŠA ZALETEL

Nočni preizkus gasilcev

V četrtek, 26. oktobra, so se ob 19.30, ko je bila že trdna tema, po